

Crimen Fori Ecclesiastici

Seu Decretalium Gregorii IX. Pont. Max. Liber V ; Brevi Methodo ad discentium utilitatem Expositus, In quo praecipuae circa Materiam hujus Libri Quinti, quae tum in Theoria, tum in praxi occurrunt, difficultates solvuntur, allatis etiam contrà sentientium fundamentis, & horum solutionibus

Accedunt duo Indices, unus Titulorum initio Operis, alter rerum, & verborum notabilium in calce ejusdem

Schmalzgrueber, Franz

Ingolstadii, 1727

VD18 13510827-001

§. IV. De Merce Simoniaca, sive Re Spirituali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75232)

De Merce Simoniaca, sive Re Spirituali.

S U M M A R I U M.

- 153 &c. Quidam hic veniat nomine rei spiritualis?
157. &c. An, & sub qua ratione mercem Simoniacam constituentur Sacramenta?
160. &c. Sacramentalia?
165. &c. Officia Divina &c.
168. An vendi possit Prophetia, patratio miraculi?
169. Actus Ordinum?
170. Jurisdictionis Spiritualis?
171. Admissio ad Novitiatum, & Professionem Religiosam?
172. Electio, Presentatio, Collatio &c. Beneficij Ecclesiastici?
173. Actus Jurisdictionis Ecclesiasticae?
174. &c. Quorumnam Ordinum actus constituentur materiam Simoniae?
178. &c. An accipi aliquid possit pro Litteris Dimissorijs, & Testimonialibus Ordinum susceptorum?
128. &c. Quomodo tolerari possit consuetudo, quae passim consuevit pecunia offerri à fidelibus, imò exigi à Parochis pro Missis, Sepulturâ, administratione Sacramentorum &c.
187. &c. Quinam alij sint tituli, ut in administratione Sacramentorum &c. recipi aliquid temporale possit?
190. &c. Quando exercitium Jurisdictionis spiritualis constituat materiam Simoniae?
193. &c. An, & quando occasione admissionis ad Novitiatum, aut Professionem aliquid accipi, vel peti possit?
203. 204. Qualis committatur Simonia, quando pro collatione Beneficij Ecclesiastici datur, accipitur, vel exigitur aliquid temporale?
205. &c. An Simoniacum sit accipere aliquid pro actu Jurisdictionis, qui proxime versatur tantum circa materiam politicam?
207. &c. Quid dicendum de omissione actuum Spiritualium, si hæc fiat, accepto pretio?
212. Quotuplicis generis sint annexa Spiritualia?
213. &c. An vendi sine Simonia possit Jus Patronatus?
217. &c. Sepultura Ecclesiastica?
223. &c. Beneficia?
226. Capellania?
227. Commende Spirituales?
228. Coadjutorie?
229. Presbiteria?
230. Hospitalia?
231. &c. Pensiones?
234. &c. An Pensio pecuniâ redimi absque Simonia possit?

153 **Q**Uæritur 1. quidam hic veniat nomine Rei spiritualis, ut Mercem Simoniae constituat? R. Hic nomine Rei spiritualis non intelliguntur res incorporeæ, ut DEUS, Angeli, Anima rationalis; sed quod aliquo modo est supernaturale, & ad spiritualem animæ salutem vel ex institutione Divina, vel ex destinatione Ecclesiæ est ordinatum. Navarr. Man. c. 23. n. 99. Suar. l. 4. de Simon. c. 8. n. 6. Less. l. 2. de Just. c. 35. n. 5. Palao tr. 17. D. 3. p. 1. n. 2. Wagnereck ad Rubr. b. tit. not. 4. Matthæucc. Offic. Eccl. c. 49. n. 2. Vallenf. hîc §. 2. n. 4. Pirhing n. 2. Schambog. n. 4. Reiffenstuel n. 44. Magnif. P. Schmier p. 2. de Delict. c. 1. n. 2.

154 Hinc etsi fama, & vita hominis non sint pretio æstimabilia, ideoque per pecuniam compensari nequeant, quippe cum bona sint altioris generis, & ordinis; quia tamen sunt bona humana, temporalia, & ordinis naturalis, sive humano juri, & arbitrio subiecta, ideo possunt cum pecunia, vel alia re pecuniâ æstimabili aliquo modo commutari. Secus est de bonis merè Spiritualibus, quæ sunt Ordinis supernaturalis, & humano Juri, ac arbitrio non sunt subiecta, nec ullâ industriâ, aut viribus naturæ comparari possunt; nam his omnino repugnat instar humanarum, ac

temporalium rerum pecuniâ æstimari, aut venalia exponi. Less. l. 2. de Just. c. 35. n. 6. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. n. 6. Pirhing hîc n. 4. fin.

Porro Spiritualia, quæ Mercem Si-
moniaæ possunt constituere, quadruplicis maxime generis sunt; nam 1. Aliqua sunt Spiritualia in se, & per essentiam, ut Gratia sanctificans, Virtutes Theologicae, & Morales Divinitus infusæ, Dona Spiritus Sancti, & gratia gravis data, quasi in habitu considerata, Character Sacramentalis, & similia. 2. Alia sunt Spiritualia causaliter; quia Gratia sanctificantis, & aliorum prioris generis Spiritualium causæ sunt, ut Sacramenta, Sacramentalia, & Officia Ecclesiastica, ad Spiritualem, sive supernaturalem finem ordinata. 3. Alia Spiritualia dicuntur, quod sint effectus, sive actus à gratia, dono, & officio, ac potestate spirituali, tanquam à causa, proxime procedentes, ut est baptizare, ordinare, Officium Divinum celebrare, prædicare Verbum DEI, miracula facere &c. 4. Denique aliqua dicuntur Spiritualia per connexionem seu spirituali annexa, quod licet in se Spiritualia nequaquam sint, cum Spiritualibus tamen connexionem habeant.

De

156 De Spiritualibus primū generis nullum est dubium, ea Mercem, seu materiam Simoniacae esse: idque verum est, siue emanatur, vel vendantur secundum se, & quasi in abstracto, quo modo Simon Magus Act. 8. oblata pecunia, emere voluit Spiritum Sanctum, seu potestatem ministerialem conferendi Gratiam Sanctificantem, & Dona Spiritus Sancti, ut ea postea alijs vendere posset; siue in concreto, ut si quis captivum Christianum carius venderet, quia baptizatus est, vel Sacerdotem propter Characterem Sacerdotalem; quia hic Gratiam sanctificantem, fidem, & characterem Sacramentalem vendere censetur. Ugin, de Simon, tab. 1. c. 36. n. 3. Suar. l. 4. c. 9. n. 9. Laym. c. 8. cit. n. 33. Pirhing bic n. 10. Schamb. n. 15. Wiestn. n. 34.

17 Quæritur 2. an, & quomodo vendi, & emi possint, vel non possint spiritualia secundū generis? In his n. 155. posui Sacramenta, Sacramentalia, & Officia Ecclesiastica.

Dubitasur 1. an, & sub qua ratione Sacramenta constituant mercem Simoniacam? 2. Sacramenta dupliciter considerari possunt, scilicet secundum se, & quatenus sunt signum practicum gratiæ Sanctificantis, & secundum materiam. In prima consideratione, certum est, illa constituere mercem Simoniacae. Patet in genere de Sacramentis omnibus ex c. cum in Ecclesia 9. h. tit. & in specie de Sacramento Baptismi, & Confirmationis can. baptizandis 99. can. quidquid 101. Sc. caus. 1. q. 1. de Sacramento Eucharistiæ can. nullus 100. can. dictum 105. q. cit. de Sacramento Pœnitentiæ c. nemo 14. h. tit. de Sacramento Extreme Unctionis can. fin. caus. cit. q. 3. de Sacramento Ordinis can. gratia 1. & pluribus seqq. caus. cit. q. 1. de Sacramento Matrimonij c. quam nobis 29. h. tit. Ratio est, quia licet Sacramenta in quibusdam actionibus, & passionibus consistant, sunt tamen Divina, & Supernaturalia Dona, à Christo eorum auctore nobis collata, & cum gratiam conferant, sunt secundum se spiritualia. Ergo eo ipso, quod talia sint, contra Religionem, & reverentiam illis debitam est illa pretio vendere; imò & contra verbum Christi: Quod gratis accepistis, gratis date, Matth. 10.

158 Neque obstat, quòd in Matrimonio passim intervenire soleant pecuniæ, dotis augmenta &c. quia non interveniunt, nec exiguntur pro eo, quatenus est Sacramentum, sed quatenus est Contractus, ut ex ijs alatur uxor, & sustineantur alia onera Matrimonij, & si fortè inter Sponsam, & Sponsam inæqualitas detur, hæc compensetur auctione dotis &c. & meritò; nam in alijs Contractibus licet inæqualitatem ad æqualitatem reducere per pecunias, vel alias res pretio æstimabiles. Atqui Matrimonium sequitur naturam aliorum Contractuum. Ergo &c. Conf. antequam ad dignitatem Sacramenti elevaretur Matrimonium, inæqualitas inter Sponsam, & Sponsam ad æqualitatem reduci licet.

R. P. Schmalzgrueber L. V. T. I.

citè poterat. Ergo etiam nunc potest; quia Christus illud sic elevando, in ratione Contractus non immutavit. Abb. in c. cum in Ecclesia 9. h. tit. n. 3. Suar. l. 4. de Simon. c. 10. n. 11. & 12. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. n. 34. Barbof. in c. 9. cit. n. 4. Wagnereck in c. 10. eod. V. Benedictionibus not. 2. Zœf. bic n. 8. Pirhing n. 12. not. 2. Schambog. n. 16. Magnif. P. Schmier p. 2. c. 1. n. 33. & 34.

Quoad alteram considerationem distincta 159 guenda in Sacramentis est duplex materia, Remota, & proxima. Remota est res, seu symbolum externum, e. g. panis, vinum, oleum &c. Proxima est ipsa actio, quæ applicatur materia remotæ, vel pronuntiat formæ. Prior secundum se spectata est res temporalis, & pretio æstimabilis. Igitur ita considerata vendi, & emi potest, si scandalum absit, nec adsit obligatio ad ministrandum illa gratis, & nulla Lex id prohibeat. Posterior citra Simoniacæ piaculum pretium nullum recipit; quia tota quanta spiritualis est, siue consideretur tanquam materia Sacramenti; siue tanquam actus ministerij spiritualis; siue tanquam opus, ex intentione Ministri ad finem supernaturalem destinatum, Suar. l. cit. c. 11. n. 3. & 4. Laym. n. 33. Pirhing not. 3. Magnif. P. Schmier n. 36. & 37.

Dub 2. quotuplicis generis sint Sacramentalia, & quomodo Mercem, seu materiam Simoniacae constituant? 2. Sacramentalia alia sunt Transientia, quæ in actione transeunte consistunt, prout sunt Nuptiales, & similes aliæ Benedictiones, Exorcismi Ecclesiæ &c. Alia verò permanentia, quæ habent effectum permanentem, ut sunt consecratio Ecclesiæ, altaris, calicis, benedictio aquæ, salis, olei, cerei, & ipsæ res sic consecratæ, vel benedictæ &c. Utraque materiam Simoniacae constituunt. Suar. l. 4. c. 14. n. 2. & 3. Laym. c. 8. n. 36. Pirhing n. 14. Schambog. n. 18. & 19. Wiestner n. 36. fin. De prioribus patet; quia sunt ministeria, siue ritus Sacri, & actus Ordinis Clericalis. Hæc autem materiam Simoniacae constituunt, ut infra n. 169. statuetur. Ergo &c. De posterioribus sumitur ex can. si quis 7. caus. 1. q. 3. ubi generaliter statuitur, quòd res, quæ ex consecratione proveniunt, vendi, & emi non possint. Ratio est, quia hujusmodi res sunt merè sacræ, & Spirituales tum ratione principij, quia institutæ sunt potestate supernaturali, Ecclesiæ à Christo concessa; tum quia ordinantur ad finem supernaturalem, & salutem animarum; ideoque si ut tales vendantur, magnâ irreverentiâ afficiuntur, & Simonia committitur contra Jus naturale, & Divinum. Suar. Pirh. l. cit. cum communi cæterorum.

Difficultas est, an res, consecratione, vel benedictione Ecclesiæ affectæ, vendi saltem queant secundum materiam, & ejus æstimationem? Negant vendi posse, quamdiu consecrationem, vel benedictionem suam redi-

K

redi-

retinent, Abb. in c. ea que 16. b. tit. n. 1. & quidam alij ex VV. Canonistis: & videtur hoc sumi 1. ex can. si quis objecerit 7. caus. 1. q. 3. ubi Ecclesia prohibetur vendi non solum quoad consecrationem, sed etiam quoad materiam, ex ratione, quia cum consecratio absque materia corporali non proveniat, vendens materiam nec consecrationem in venditam dereliquisse censi debet. 2. Ex can. dictum 105. caus. cit. q. 1. & c. non satis 8. b. tit. ubi interdicitur, ne pro oleo, chrismate, & balsamo, ex quo chrisma conficitur, aliquid exigatur. 3. Ex c. querelam 15. b. tit. ubi deciditur, Ecclesias nec emi, nec redimi posse.

162. Sed tenenda est affirmativa Sententia, quam etiam defendunt Navar. Man. c. 23. à n. 108. Sot. l. 9. de Just. q. 6. art. 1. Redoan. p. 3. de Simon. c. 17. à n. 6. Azor p. 3. l. 12. c. 17. pr. Suar. l. 4. de Simon. c. 14. n. 6. Less. l. 2. de Just. c. 35. n. 17. Palao tr. 17. D. 3. p. 8. n. 2. Wagnereck in c. 15. b. tit. not. 1. Gonzal. in c. 12. eod. n. 8. Zoel. hic n. 10. Engl. n. 17. Pirhing n. 72. Schambog. n. 21. Wiestner n. 55. Reiffenstuel n. 221. Magnif. P. Schmier p. 2. c. 1. n. 59. cum S. Thom. 2. 2. q. 100. art. 4. ad 1. 2. § 3. & in 4. dist. 25. q. 3. art. 2. quest. 3. Ratio est, quia materia istarum rerum per Consecrationem, & Benedictionem non amittit valorem, & æstimationem suam. Igitur sicut antea secundum materiam vendi poterant, ita & post illam. Et confirmatur ex praxi, quâ passim videmus emi, vendique calices, etiam consecratos.

163. Duo tamen hoc loco sunt annotanda. Primum est, ut quando hujusmodi vasa, aut ornamenta consecratione, vel benedictione affecta venduntur Laicis, & ad usus profanos, v. g. hosti pro lytro, aut exactoribus pro tributo, antequam vendantur, & tradantur, consulentur, confringantur, vel diffuantur l. sancimus 21. & Auth. præterea C. de SS. Eccl. Sot. l. cit. ad 2. Palao n. 3. Wagnereck not. 2. Wiestner n. 56. Reiffenstuel n. 225. Alterum, ut propter Consecrationem, vel Benedictionem rerum istarum pretium non augeatur; hoc enim Simoniacum foret, quod augmentum pretij censeatur peti pro Benedictione, vel Consecratione. Suar. l. cit. n. 16. Zoel. n. 10. Pirhing n. 72. Wiestner n. 57. Reiffenstuel n. 223. cum alijs supra. Excipitur, nisi aliunde constet de legitimo titulo augendi pretium supra æstimationem materiæ: & ex hac ratione Cruces Hispanicæ licitè vendi possunt carius, quàm exigat materiæ valor, & artificij æstimatio, ad compensandos scilicet sumptus, & labores itinerum, qui impendi debebant ad eas res ex Hispania asportandas. Engl. n. 17. hic fin. Wiestner, Reiffenstuel l. cit.

164. Neque contrarium probant textus n. 161. allegati. Ad 1. Pontifex in can. cit. non loquitur de materiali Ecclesia, sed de

Ecclesia collata in Beneficium, & de Jure percipiendi redditus temporales, & de hac ibi disponitur, quod jus percipiendi redditus temporales non possit vendi, nisi etiam vendatur ipsum Beneficium, vel Dignitas constituta in tali Ecclesia, ob inseparabilitatem, quam habent ad sese invicem: quod cum Gloss. ibid. V. sed res notant Suar. c. 14. cit. n. 13. Barbof. in can. cit. n. 2. Wagnereck not. 3. Zoel. n. 10. & desumunt ex Decreto Gregoriano correcto, ubi pro verbis. Nam cum corporalis Ecclesia, aut Episcopus, vel Abbas, tanquam mendosis, legitur, Nam cum corporalis Ecclesia Episcopus, vel Abbas &c. Vel si velimus inhærere literæ incorrectæ, dici potest cum Valent. tom. 3. D. 16. p. 2. §. ult. textum illum intelligendum de rebus consecratis, quarum materia à consecratione separabilis non est, v. g. de Ecclesia, ut Ecclesia est &c. quo modo accepta Ecclesia, cum simul utrumque includat, vendi nequit secundum unum, quin etiam vendatur secundum alterum. Ad 2. communiter DD. respondent, venditionem Chrismatis prohiberi, quia cum materia sit exigui pretij, potius vendita censetur ipsa benedictio. Ad 3. in c. querelam cit. agitur de locatione Ecclesiæ sub annuo censu, & venditione rerum Ecclesiasticarum sine consensu Capituli celebratis: quod utique fieri nequit.

Dub. 3. an, & quomodo committatur Simonia accipiendo temporale pro Officij Ecclesiasticis, ut sunt prædicatio Verbi Divini, Orationes, quæ ex Ecclesiæ institutione, in Choro, Processionibus &c. publicè, privatimque fiunt? R. Interesse, an aliquid hoc casu exigatur ut pretium pro hujusmodi Officij, an verò ut stipendium ad sustentationem necessarium.

Si primum, citra Simoniam accipi nihil potest. Suar. l. 4. c. 15. n. 3. Palao tr. 17. D. 3. p. 9. n. 1. Pirhing hic n. 26. § 37. Wiestner ib. n. 37. & teste Palao l. cit. DD. omnes cum S. Thom. 2. 2. q. 100. art. 3. Sumitur 1. ex illo Matth. 10. v. 8. ubi Christus Apostolis, ad Evangelij prædicationem missis, Gratis, inquit, accepistis, gratis date. 2. Ex c. ad nostram 21. b. tit. ubi generaliter prohibetur, ne pro ministerio, seu Officio Ecclesiastico pecuniæ exigantur. 3. Ex ratione; quia hæc ministeria principaliter instituta sunt ad consequendam gratiam, aliâque bona spiritualia.

Si secundum, licitè, & absque Simonia accipitur, quod ita in stipendium sustentationis offertur: imò hujusmodi stipendium etiam licet exigere, & de eo pacisci. Ita expressè Suar. n. 5. Palao n. 1. Pirhing n. 26. cum Sylv. V. Simonia q. 9. dist. 1. Gutier. qq. can. l. 1. c. 29. præcipuè à n. 15. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. n. 38. Quod procedit saltem de Sacerdote non obligato aliàs ad obeunda hujusmodi Officia Ecclesiastica; nam quoad Parochos, & alios, qui ex officio, & Julij.

Justitia obligantur ad hujusmodi functiones, observandum est, quod dictum est n. 99. ita, ut occasione illarum, vel nihil, vel non plus saltem, quam Lege Superioris Ecclesiastici, aut consuetudine taxatum sit, possint accipere. Ratio disparitatis est, quia hi posteriores pro hujusmodi functionibus jam habent aliunde stipendium ex reditibus suis Beneficialibus; istud verò non habent priores. Igitur cum dignus sit operari mercede sua, stipendium possunt accipere, imò petere, & de eo pacisci.

167 Quod de Orationibus, quæ nomine Ecclesiæ sunt, dictum est, id ferè dicendum etiam de Orationibus privatis; nam si ejusmodi Oratio consideretur, ut impetratoria, vel meritoria saltem de congruo etiam alteri, pro quo funditur, non potest emi, vel vendi pro pretio sine Simonia, cum ut sic sit actus merè spiritualis. Potest tamen, aliquis dare pecuniam pauperibus, vel Religiosis, ut pro se orent, non ut pretium operis, sed per modum Eleemosynæ, vel etiam stipendij ad sustentationem necessarij, maxime si Oratio sit diuturna, Suar. n. 9. Palao n. 1. Pirh. n. 26. fin. Schamb. n. 35. Reiffenstuel n. 218.

168 Quæritur 3, quænam ex spiritualibus tertij generis materia esse Simoniæ possint? Hæc multiplicis generis sunt. Et 1. quidem materiam Simoniæ constituunt Prophecia, patratio miraculi, & similes actus, si pro ijs tempora e quid detur, vel petatur; quia proficiuntur à gratijs gratis datis, de quibus Christus Dominus: *Gratis accepistis, gratis date.* Matth. 10, v. 8.

2. Actus Ordinum, v. g. collatio Baptismi, & Confirmationis, Consecratio, Ordinatio, actus sepeliendi &c. Patet ex c. in ordinando 1. c. non satis 8. c. cum in Ecclesiæ 9. c. ad nostram 21. c. suam nobis 29. h. tit. & docet S. Thom. 2. 2. q. 100. art. 3. Sylv. V. Simonia q. 9. Suar. c. 13. n. 1. Zœf. hic n. 13. Pirhing n. 15. & 16. Schamb. n. 27. Reiffenst. n. 48. Ratio est, quia licet hujusmodi actus materiales sint physicè, principium tamen, & finem spirituales habent; oriuntur enim ex spirituali potestate Ordinis, & intenduntur ad spirituales animæ salutem.

3. Actus Jurisdictionis spiritualis fori interni, & externi, ut sunt absolutio à peccatis, & Censuris, dispensatio in Votis, Juramentis, & Canonicis impedimentis Ordinum, vel Matrimoniorum, in Legibus Ecclesiasticis &c. Suar. l. 4. de Simoniæ. c. 19. n. 1. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. n. 40. Palao tr. 17. D. 3. p. 12. n. 1. & seqq. Zœf. hic n. 13. Pirhing n. 46. & 49. Schambog. n. 49. & seqq. Engl n. 19. Wiestner n. 45. Reiffenstuel n. 49. & patet ex can. nullus Episcopus 124. caus. 1. q. 1. c. nemo 14. & c. ad aures 24. h. tit. Trid. Sess. 24. c. 5. de reform. matr. ubi in conjugiorum impedimentis, & Sess. 25. c. 18. de reform. ubi in SS. Canonibus, & Legibus

R. P. Schmalzgrueber L. V. T. L.

Ecclesiasticis dispensationes gratis concedi jubentur. Ratio est, quia actus isti spirituales sunt tam ex parte principij; promanant enim ex potestate spirituali: quam ex parte finis; quia conscientiarum vincula relaxando intendunt supernaturalem animarum salutem.

4. Admissio ad Novitium, & Professio-¹⁷¹ nem Religiosam Suarez. c. 17. n. 4. & 5. Palao q; 9. n. 4. & seqq. Barbof. in c. non satis 8. h. tit. n. 2. Gonzal. in c. 18. eod. n. 3. Monacell. p. 3. tit. 3. form. 10. n. 14. Zœf. hic n. 16. Pirhing n. 58. Schambog. n. 64. Engl n. 21. Reiffenstuel n. 162. Magnif. P. Schmier p. 2. de Delict. c. 1. n. 101. & patet ex can. nullus 3. caus. 1. q. 2. c. non satis 8. c. cum in Ecclesiæ 9. c. de Regularibus 25. 6. quoniam 40. c. audivimus 41. & Extrav. 1. inter comm. h. tit. quia est actus Jurisdictionis, & potestatis spiritualis, & tanquam finem intendit perfectionem Charitatis, & spirituales animæ salutem.

5. Electio, Confirmatio, nominatio¹⁷² presentatio, institutio, investitura, Pallij concessio, & similes actus, quibus Beneficia, Dignitates, & Prælatuæ Ecclesiasticæ obtinentur c. cum in Ecclesiæ 9. c. de hoc 11. c. Mattheus 22. c. in tantum 36. fin. c. audivimus 41. c. ne DEI 43. &c. h. tit. Monacell. p. 3. tit. 1. form. 22. n. 6. Zœf. n. 13. Pirhing n. 79. & seqq. Schambog. n. 30. & 30. Wiestner n. 49. Reiffenstuel n. 50. Ratio est, quia hi omnes sunt actus Jurisdictionis, aut Officij, sive muneris, & potestatis spiritualis, Electoribus, Patronis, Collatoribus ab Ecclesia ad finem spirituales specialiter concessæ, & ad jurium, & administrationis spiritualis concessioem ordinatæ.

6. Alij actus Jurisdictionis Ecclesiasticæ¹⁷³ cæ, sive voluntariæ, sive contentiosæ. Suar. c. 20. n. 16. Zœf. n. 23. Pirh. n. 48. & seqq. Schamb. n. 55. Wiestner n. 50. Reiffenstuel n. 51 cum relatis, & sumitur ex can. vendentes 10. junct. Gloss. V. justitiam caus. 1. q. 3. & c. cum ab omni 10. de Vit. & honest. Ratio est, quia sunt ministerium Ecclesiasticum, & proficiuntur à potestate spirituali gratis data, & propterea ex vi suæ institutionis gratis exercenda.

Dub. 1. quorundam Ordinum actus¹⁷⁴ constituant Materiam Simoniæ? Certum est 1. materiam Simoniæ constituere actus Ordinis Sacerdotalis, & Pontificalis, sive deinde illi institutionem suam habeant à Christo, ut Sacramentorum administratio, sive ab Ecclesia, ut consecratio Ecclesiæ, altaris, benedictio vestium Sacrarum, aquæ, salis &c. Suar. l. 4. c. 14. n. 4. & 5. & textus passim de hoc sunt in Jure nostro Ecclesiastico. Ratio est, quia omnes ordinantur ad salutem animæ spirituales, & sic spirituales factæ sunt. Igitur omnes materia Simoniæ sunt, & quidem ex Divino Jure, utpote quo commissæ Ecclesiæ potestas est conse-

K 2

CRS

craciones, & benedictiones ab ipsa instituendas committendi certis Ministris.

175 *Certum est 2.* materiam Simonie constituitur functiones proprias Diacono, & Subdiacono, ut sunt assistere Sacerdoti sacra solemniter facienti, cantare Evangelium in Missa, vel Epistolam &c. quia hæc valde sacra sunt, & spiritualia, & ad illa Diaconus, & Subdiaconus specialiter ordinantur. Suar. l. cit. n. 6. qui addit, probabile esse, Simoniam committi etiam, quando pro pretio temporali, cantatur Epistola non solemniter in choro ab aliquo Laico; quia est aliquo modo Sacrum ministerium, & quasi pars celebrationis Missæ, igitur cum ut sacra, & spiritualis tractari debeat, ex natura rei actio ista erit in vendibilibus.

176 *Major est dubitatio de actibus quatuor inferiorum Ordinum; quia non sunt ita spirituales, ut non etiam à Laicis eodem exteriori modo fieri possint. Sed dicendum, etiam istos materiam Simonie esse; quia sunt ministeria sacra, & ex sua institutione, ac fine ordinata ad Divinum sacrificium. Idque verum est, non tantum, quando fiunt à constitutis in Ordinibus Minoribus; quia tunc sunt actus procedentes ex potestate spirituali per Ordinationem data; sed etiam quando à Laicis; nam licet accipere aliquid possint pro obligatione, & sustentatione, non tamen tanquam pretium. Suar. n. 7. Laym. c. 8. n. 36. §. exinde, Pirhing n. 15. Schambog. n. 27. Rationem dat Suar. l. cit. quia eo ipso, quod talis Laicus voluntarie cooperatur tali ministerio sacro, & suam operationem cum eo conjungit, qui sacramentum efficit, debet illum cum debita reverentia exhibere, & consequenter gratis.*

177 *Excipit Suar. l. cit. n. 8. si actus ita sit materialis, ut non exerceatur tanquam actus Ordinis, sed præcisè eo modo, prout fieri à Laico potest, quale est munus Ostiarii, præsertim quatenus ad eum spectat custodire res mobiles Ecclesiæ; tali enim casu non erit Simonia pro eo pretium temporale dare, vel accipere. Idem multò magis dicendum de Officio Cantoris; quia hoc non est proprium alicujus Ordinis. Suar. l. cit.*

178 *Dub. 2. an saltem Ordinans, vel ejus Ministri accipere aliquid possint pro Litteris Dimissorijs, aut Testimonialibus Ordinum superiorum absque vitio Simonie? R. Interesse, an accipiatur ex hac occasione aliquid, præcedente pacto, vel exactione, an sine isto spontè, & merè gratuitò. Si primum, committitur Simonia, saltem Juris Ecclesiastici. Fagn. in c. in ordinando 1. b. tit. n. 2. §. 3. Zoesl. hic n. 27. Pirhing n. 17. not. 3. quia quando principale debet fieri gratis, etiam accessoria debent præstari gratuitò, & sine mercede.*

179 *Si secundum, ita oblatum, spectato Jure communi, pro hujusmodi actibus spiritualibus licitè accipitur c. est si quaestiones 18. & c. dilectus*

30. in fin. b. tit. modò id, quod offertur, modicum sit, & non detur in ipso actu Ordinationis, sed ex intervallo. Addidi, *Spektato Jure communi; nam de Jure Trid. Sess. 21. c. 1. de reform. ne gratuitè quidem oblata pro collatione Ordinum, Litteris Dimissorijs, & Testimonialibus possunt accipi: & merito; quia non censetur tunc facile quid spontè dari, maxime ante Ordinationem, & cupidi homines facile sibi persuaderent spontè dari, quod coactè offertur. Less. l. 2. de Just. c. 35. n. 61. Fagn. l. cit. n. 11. qui tamen addit, non fore Simoniam, si revera aliquid temporale spontè daretur, & ut tale acciperetur; quia tunc cessat pactio, & ratio debiti, quæ requiritur ad Simoniam.*

Excipiuntur tamen à laudato Concilio l. cit. Notarij, qui in ijs tantum locis, in quibus non viger laudabilis consuetudo nihil accipiendi, pro singulis Dimissorijs, seu Testimonialibus decimam tantum unius aurei partem possunt accipere, dummodo eis nullum salarium sit constitutum pro Officio exercendo, & Episcopo nullum exinde emolumentum indirectè accedat. Fagnan. in c. in ordinando cit. n. 27. Gonzal. ibid. n. 6. Per Aureum autem hic intelligitur Ducatus, ut declaravit S. Congr. Conc. apud Zerol. Prax. Episc. p. 1. V. Dimissoria §. ad 7.

Pœna dantium, & accipientium munerum ab Ordinatis est Excommunicatio, suspensio ab Officio, & executione Ordinum quoad Ordinatos can. reperiantur 7. caus. 1. q. 1. Et extendit has pœnas Trid. l. cit. etiam ad dantes, & accipientes munera spontè oblata, quamvis ea Constitutio in pluribus locis non sit recepta, ut refert Less. l. 2. c. 35. n. 62. §. adverte, Laym. l. 4. tr. 10. c. 2. n. 40. §. ceterum in fin. Fagnan. l. cit. n. 11. Pirhing hic n. 19. Schambog. n. 29.

Dub. 3. quomodo possit tolerari consuetudo, quæ pallim consuevit pecunia offerri à fidelibus, imò exigi à Parochis pro Missis, sepultura, assistentia Matrimonij, administratione Sacramentorum Pœnitentiæ, Eucharistiæ, & Extremæ Unctionis? Rationem dubitandi facit 1. c. non satis s. fin. & c. cum in Ecclesiâ 9. b. tit. ubi prohibetur aliquid accipi pro Sacramentis conferendis, pro Sepultura &c. & contraria consuetudo non obscure reprobat. 2. si legitimi consuetudo hæc posset, posset ex eo, quod quæ ita accipiuntur, accipiuntur pro debita sustentatione Parochorum, & aliorum Curatorum. Atqui sustentationem congruam jam aliunde habent ex Decimis, & alijs redditibus Parochialibus. Ergo &c. 3. Ex recepta Regula per actus merè liberos, & merè facultatis consuetudo, vel præscriptio induci non potest. Atqui fideles, quando solverunt initio aliquid Parochis occasione Sacramentorum sibi administratorum, id solverunt per actum merè facultatis, & gratuitum. Ergo &c.

Sed

183 Sed dicendum, consuetudinem hanc accipiendi, imò & exigendi aliquid in curæ Pastoralis administratione, si exactio fiat moderatè juxta taxam, ab Episcopis approbatam, sine violentia, & post spiritualium administrationem, tolerari posse, præsertim si sit immemorialis, & Parochus paratus sit ea administrare, etsi nihil inde accipiat. Azor. p. 3. l. 12. c. 19. q. 1. Vivian. in. c. 29. b. tit. circ. med. & in c. 42. circ. med. b. tit. Barbof. ibid. n. 17. Zoc. hic n. 39. Engl. n. 13. Pirhing n. 43. Schambog. n. 35. Wiesner n. 42. Ratio est, quia quod hac occasione datur, vel exigitur, non datur, vel exigitur tanquam pretium pro ejusmodi administratione, & actu spirituali, sed tanquam stipendium necessarium pro sustentatione Ministrorum, qui aliunde sæpe non habent congruam: & hinc quod ita datur, non commensuratur valori, & æstimationi operis, seu laboris, hujusmodi administrationi intrinseci, sicut tamen deberet commensurari, si pro eo daretur tanquam pretium; sed necessitati ministrantis secundum qualitatem ipsius: quod æquissimè petitur, & admittitur; debentur enim temporalia spiritualia ministrantibus.

184 Addidi, si Parochus paratus sit ea administrare &c. nam casu, quo nollit illa administrare, nisi pecunia ipsi numeretur, juxta omnes committeret Simoniam Parochus istam exigens: imò etiam eidem solvens. Barbof. in c. 44. b. tit. n. 7. Pirhing hic n. 43. Wiesner n. 43. Excipitur casus necessitatis, ut cum baptizandus est infans proximè moriturus, aut Sacramentum Pœnitentiæ petit moribundus obstrictus peccato mortali; tunc enim pecunia injultè neganti offerri posset, non pro ipsa datione Sacramenti, & in ejus commutationem, sed ad ejus voluntatem flectendam, & satiamdam avaritiam. Suar. l. 4. c. 12. n. 17. & seqq. Less. l. 2. de just. c. 35. n. 38. & seqq. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. n. 21. Palao tr. 17. D. 3. p. 7. n. 3. Barbof. in c. 9. b. tit. n. 3. Wagnereck in c. 10. V. Benedictionibus not. 3. Pirhing hic n. 13. Ratio est, quia gravis necessitas sufficiens est ad tollendam irreverentiam, quæ aliàs extra casum necessitatis irrogaretur Sacramento; & habet talis honestam, & gravem causam permittendi malitiam alterius.

185 Exceptionem istam cum alijs Suar. l. cit. n. 19. extendit etiam ad necessitatem sumendi Eucharistiam per modum Viatici, atque casu, quo Parochus aliter Sacrum Viaticum dare nollit agroto disposito, quam pro pecunia, istum probabiliter posse hanc ei dare, etiam si ipse jam sit confessus, vel non habeat conscientiam peccati mortalis; quia malitia alterius non debet me privare tanto bono, quando ego habeo jus, & possum uti bene malitiâ alterius sine ulla cooperatione cum illius peccato. Imò Palao p. 7. cit. n. 4. à Simonia absolvit etiam illum, qui

extra casum necessitatis daret pecuniam petenti illam pro administratione, si protestetur, se illam non solvere pro ipsa administratione Sacramenti, sed solum ad redimendam injustam vexam.

Neque obstant Argumenta n. 182, 180 allata. Ad 1. in cit. textibus solum reprobat consuetudo non legitime præscripta, vel introducta sine rationabili causa, & cum exactione violenta, immoderata, aut cum minis negandi ea Sacramenta non solventibus: nec immeritò; nam talis consuetudo scandalosa est, & vel avaritiæ, vel Simonia speciem habet. Contra consuetudo n. 183. descripta c. ad Apostolicam 42. b. tit. appertè approbatur, imò Concil. Later. ibi præcipit eam observari: idem constat ex Trid. Sess. 24. c. 14. de reform. ubi supponit aliquas consuetudines hujusmodi esse pravas, & alias pias; & ideo eas præcipit ab Episcopis examinari, & discerni, ut pravæ tollantur, piæ retineantur. Ad 2. non est verum, quòd hodie ubique Parochi aliunde congruam sustentationem habeant, & si haberent, nihilominus non deberet statim reprobari hæc consuetudo, cum ratio illius introductæ congrua assignari possit, scilicet, quòd hujusmodi reditus Stole, ut vocant, successerint in vicem Decimarum Personalium, & aliarum, quæ per desuetudinem sublatae sunt. Ad 3. etsi primitus præstationes istæ fuerint facultatis, postea tamen tum per c. ad Apostolicam cit. tum per consuetudinem, dum Parochiani eas solverunt ut debitas, inducta est obligatio, justissimo titulo, scilicet, in compensationem, ut dixi, Decimarum personalium &c. Porro ad consuetudinem hujusmodi inducendam sufficit decennium, ut monet Laym. c. 3. cit. n. 16. Barbof. in c. ad Apostolicam cit. n. 20. Pirhing n. 45. Schambog. n. 47. Præposit. Friling. tom. 1. conf. 9. n. 5. fin.

Dub. 4. quinam alij sint tituli præter consuetudinem hæctenus descriptam, ut in administratione Sacramentorum, & aliorum Divinorum recipi aliquid temporale possit? n. triplex maximè assignari potest. 1. Pro labore: ubi tamen juxta dicta n. 97. & seqq. distingui debet inter laborem intrinsecum, & extrinsecum; nam pro labore intrinsecum, cum aliam æstimationem non habeat, præter illam, quam habet ipsa actio sacra, seu spiritualis, cui intimè cohaeret, sine Simonia vitio nihil accipi, vel peti potest: potest autem aliquid accipi, imò peti pro labore extrinsecum, & qui actioni sacrae per accidens tantum connexus, & ab illa per se separabilis est; estque perinde, sive præcedat actionem sacram, sive illam comitetur. Pirh. hic n. 30. cum cæteris.

2. Pro obligatione, quam Ministri Sacramentorum in se suscipiunt; nam si ejusmodi Minister non aliunde ad hoc obligetur, sicut obligantur Parochi ex Officio suo Parochiali;

rochiali, pro ejusmodi obligatione aliquid accipere, imò in pactum etiam deducere, modò taxa ab Episcopo per Statutum, vel per consuetudinem taxata non excedatur, à Simonia labe immune est, ut cum P. Engl *hic n. 15.* docet Magnif. P. Schmier *p. 2. de Delict. c. 1. n. 44. & duob. seqq.* ex ratione, tum quia obligatio hujusmodi separabilis est ab ipsa functione, quippe quam exercere possumus citra obligationem omnem; tum quia eadem obligatio est pretio æstimabilis, quatenus privat hominem sua libertate, parit incommoda non paucæ, & insuper subministrat causam sæpe non levibus sumptibus, expensis, aliisque incommodis quoad studia, libros, honoraria &c.

189 3. Pro sustentatione: Et quidem si Clericus Sacramenta ministrans aliunde non habeat sustentationem ejus titulo aliquid ab ipso accipi, & peti posse, est extra dubium; sic enim Divino Oraculo *Luc. 10. Rom. 15. & 1. Corinth. 9.* definitum legitur, ex naturali ratione, quòd congrua sustentatio debeatur non tantum illis, qui ministrant temporalia, sed etiam alijs qui spiritualia ministrant. Quoad alios Clericos, quibus ex proprijs medijs de sustentatione congrua jam prospèctum est, negativam cum alijs, nonnullis defendit Sylv. *V. Simonia q. 9. S. tertium.* Sed affirmativa etiam quoad hos defendenda est juxta dicta *n. 93. & 94. ubi n. 95. seq.* excepti Parochos, & alios Beneficiatos, qui ad hæc Divina ministranda obligantur ex officio. Videantur ibidem dicta.

190 Dub. 5. quando exercitium Jurisdictionis spiritualis constituat materiam Simonia? *¶.* Constituere semper, quando temporale datur pro pretio illius, vel exigitur: estque perinde, sive sit actus Jurisdictionis fori interni, & conscientia, sive externi, & contentiosi. Quare committitur Simonia. 1. Quando datur, vel accipitur pretium pro audienda Confessione, tum quia inchoatur inde Sacramentum, tum quia ipsa auditio Confessionis per clavem scientia & in tali foro est actus Jurisdictionis supernaturalis. *Suar. l. 4. c. 19. n. 2.* 2. Quando post exceptam Confessionem pecunia datur, vel extorquetur pro absolutione conferenda *c. nemo 14. §. nec quemquam b. tit.* vel pro ea neganda; quia tam absolutio, quam negatio ejusdem est actus Jurisdictionis spiritualis. *Suar. n. 2. cit.* 3. Quando pro pretio delegatur alteri potestas audiendi Confessiones, vel datur alicui licentia eligendi sibi Confessarium; nam talis delegatio, & licentia datio ex Jurisdictione spirituali procedit. *Suar. n. 5.* 4. si pro simili pretio datur potestas absolvendi à Censuris. *Suar. n. 6.* 5. si detur, aut petatur aliquid pro concessione Indulgentiarum, 6. si pro pecunia dentur Dispensationes e. g. ut propter occurrentem necessitatem laborare liceat die festo, vel comedere carnes die alijs prohibito &c. *Suar. c. 20. n. 8.*

Neque obstat praxis Romanæ Curia. 191
 & Legatorum Sedis Apostolicæ, à quibus exiguntur pecuniæ pro Dispensationibus solent, & earum quantitas eo magis augetur, quòd difficilior est Dispensatio. Nam 1. plurimæ Dispensationes etiam Romæ expediuntur gratis. 2. In ijs, quæ gratis non expediuntur, pecunia nunquam exigitur pro ipsa Dispensatione, sed vel ex titulo commutationis, quatenus obligatio ex Voto e. g. in opus aliud pium, ac Eleemosynam commutatur; vel ex titulo coercionis in vicem poenitentia, quando dispensatio petitur ob præcedens delictum: vel ex titulo sustentationis pro Papa dispensante, & Officialibus Curia. 3. Dispensationes utpote odiosas, decet onerosas reddi perentibus, ne si facili, & absque sumptibus obtineri possint, major licentia præbeatur eas importunè petendi, ob quam causam etiam fieri potuit, ut quo difficilior est dispensatio, eo major pro ea exigatur pecuniæ quantitas, ut tanto rarius petatur. *Suar. c. 20. n. 11. Matthæucc. Offic. Eccl. c. 49. n. 36. Pirhing hic n. 49. Reiffenst. n. 216.*

Interim tamen nulli Ordinario Papaty inferiori permissum est hujusmodi exactiones facere pro Dispensationibus, etiam nomine stipendij, sustentationis, ob Decretum *Trid. sess. 25. c. 18. de reform. & sess. 24. c. 5. de reform. Matrimon.* quibus prohibetur in Dispensationis concessione quidquam quocunque titulo, præsertim in suam concedentis utilitatem exigi, vel acceptari: quibus Decretis, tanquam Legibus Ecclesie universalibus, etiam Episcopi adstringuntur. *Garc. de Benef. p. 8. c. 1. n. 101. Ugolin. tab. 1. c. 52. n. 5. Suar. c. 20. n. 14. Less. l. 2. de Just. c. 35. n. 57. Palao tr. 17. D. 3. p. 12. n. 11. Wagnereck in c. 3. b. tit. not. 2. Zoel. hic n. 25. Honor. n. 13. Wiestner n. 46. fin. Reiffenstuel n. 217.* Et quamvis *Sanch. l. 8. de Matr. D. 35. n. 11. & Salas de Legibus D. 20. sess. 10. fin.* afferant, posse ipsos aliquid accipere, si ita consuetudine receptum sit, pro labore, & receptione, ac examine testium, quando ipsis à Sede Apostolica committuntur Dispensationes Matrimoniales, & alia; rectius tamen id negant alij cum *Garc. l. cit. à n. 102.* qui hanc suam Sententiam probant tum ex *Conc. Trid. l. cit.* tum ex varijs *Declarationibus Cardd.* apud eundem *Garc. l. cit.* in quibus derogatur consuetudinibus quibuscunque, etiam immemorialibus. Non tamen est deneganda Episcopis licentia imponendi onus Eleemosynæ per modum Commutationis in Dispensando super Votis, observatione Festi, & similibus. Dico *Eleemosynæ* in pauperes, vel pia opera distribuendæ; nam ut sibi applicent, non caret specie Simonia, vel saltem turpis avaritiæ *Zoel. n. 25. cit.*

Dub. 6. an, & quando occasione admissionis ad Novitium, aut Professionem aliquid accipi, vel peti possit? *¶.* tres esse *192*

maximè casus, in quibus licitè aliquid accipi, & aliquando etiam peti potest ab ingressuris, vel ingressis in Religionem. Et 1. quidem quando ab istis aliquid spontè offertur Monasterio; nam hoc modo oblatum per Concilia, & Summorum Pontif. Decreta accipi licitè potest, rectè ostendit Thomassin. p. 3. l. 1. c. 54. n. 1. & sequuntur Englbic n. 21. Reiffentuel *ibid.* n. 181. Magnif. P. Schmier p. 2. de Delict. c. 1. n. 99. Patet ex c. dilectus 30. b. tit. & Extrav. sanè 1. eod. ubi acceptio hæc expressè approbatur. Ratio est, quia hoc casu cessat omne periculum, & species Simoniacæ, cum gratanter oblatum pretij rationem habere nequeat. Conf. quia Prælati Regularibus licet conditionem Ecclesiæ, & Monasterij sui meliorem facere per media aliâs licita, sed non est illicitum accipere pro spiritali aliquid temporale gratanter oblatum, ut constat ex dictis n. 66. ergo &c.

194. 2. Si Monasterium sit inops, & non sufficienter dotatum potest ab ingressuris, vel ingressis aliquid exigere titulo sustentationis. Ita S. Thom. 2. 2. q. 100. art. 3. ad 4. Sylv. v. Simonia q. 15. dict. 2. Navar. Man. c. 23. n. 106. Suar. l. 4. c. 17. n. 18. Less. l. 2. de Just. c. 35. n. 71. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. n. 39. Tambur. de Jur. Abb. tom. 3. D. 6. q. 9. Palao tr. 17. D. 3. p. 9. n. 4. Vivian. in c. 4. pr. b. tit. Barbof. in c. 40. eod. n. 5. Gonzal. in c. 18. n. 6. Wagnereck in c. 19. not. 4. Monacell. p. 3. tit. 3. form. 10. n. 16. Englbic n. 21. Pishing n. 59. Schambog. n. 65. Wiefner n. 48. Reiffentuel n. 163. Magnif. P. Schmier l. cit. n. 103. Ratio est, quia ex tali causa licet etiam accipere aliquid in Matrimonio carnali, cum quo spirituale pari passu ambulat. Conf. ex Trid. Sess. 25. c. 16. de Regular. ubi dicitur, quòd licitum sit pro victu, & vestitu Novitij tempore, quo in probatione est, aliquid ex bonis ejusdem dare, & accipere: & quamvis Concilium *ibi* non exprimat, an etiam de eo pacisci liceat, non tamen *ibi* prohibetur: quòd si autem pro tempore probationis licitum est sustentationem exigere, etiam licebit pro tempore Professionis, & reliquo vitæ tempore, si ex parte Monasterij sit eadem exigentia. ergo &c.

195. Neque obstat c. quoniam 40. b. tit. ubi tanquam Simoniacum prohibetur, etiam sub prætextu paupertatis aliquid temporale exigere ab ingredientibus Religionem; dicendum enim cum Gloss. *ibid.* v. paupertatis Suar. c. 17. cit. n. 14. Less. n. 71. Palao n. 6. & alijs, id non prohiberi ex causa veræ, sed ex prætextu, & sub colore falsæ, & fictæ paupertatis, prout textus ipse indicat. Vel dici potest, *ibi* tanquam Simoniacum prohiberi, ne Monasterium cæteroquin inops sub prætextu, vel ex causa paupertatis plus exigat, quam pro sustentatione talis personæ necessarium est; quia tunc revera non amplius pro honesta sustentatione, sed pro ipso ingressu,

conf. Simoniacè exigeretur illud superfluum, Addit tamen Palao n. 6. cit. rarè contingere, ut Monasterium non egeat subsidio ingredientis, ne propter illius ingressum alia officia sibi utilia impediantur, nève alijs apertioribus præcludatur ingressus.

3. Potest indiscriminatim in Monasterijs Monialium, etiam ijs, quæ redivitibus abundant, ab ingressuris, vel ingressis aliqua certa pecuniæ summa exigere titulo dotis. Ita universalis totius propemodum Orbis consuetudo, quam speciali indulto firmavit Innocentius VIII. apud Tambur. de Jur. Abbatissa D. 5. q. 2. § 3. Ratio est, quia quilibet maritus, sive dives, sive inops sit, Matrimonium contracturus exigere à Sponsa sua potest Dotem pro statu suo congruam l. fin. c. de Dot. promiss. sed Matrimonium spirituale, quod cum DEO, & Religione in Professione pangitur, pari passu ambulat cum Matrimonio carnali, & ab hoc ad illud rectè ducitur argumentum, ergo etiam Monasterium à Monialibus ingressuris, vel ingressis rectè exigat Dotem, etiam si illud sit dives, Magnif. P. Schmier p. 2. de Delict. c. 1. n. 109. § duob. seqq.

Conf. ex sententia S. Cong. Episc. & Regul. apud Fagn. ad c. non amplius de Inst. n. 25. quæ animadvertens, Sanctimonialium Monasteria sine Dotium subsidio diu sustineri non posse, & propter ingruentes necessitates, & casus inopinatos plerumque ad inopiam redigi, Summis Pontif. approbantibus, sanxit, ut dotales Eleemosynæ à Monialibus numerarijs persolverentur, tamen si numerus esset taxatus ad mensuram reddituum Monasterij, Matthæucc. Offic. Eccl. c. 32. n. 13.

Tres tamen Limitationes hic sunt ad 197. denda: Prima est, ut pactum hoc casu non fiat de aliquo dando pro ipso ingressu; nam tale pactum, utpote de temporali dando pro spiritali, Simoniacum foret, etiam si Monasterium inops foret. 2. Ut non admittatur aliqua inhabilis ex sola spe recipiendi ab ea aliquid temporale; nam tali casu finis susceptio-nis, ab admittentibus intentus, isque principalis foret aliquid temporale. atqui secundum dicta n. 77. iterum Simoniacum est dare aliquid spirituale ob finem temporalem extrinsecum, præsertim si is principaliter intendatur, ergo &c. 3. ut Dos non ab omnibus exigatur sine discrimine; sic enim pauperes, laque magis dignæ, & idoneæ, statu Religionis excluderentur, & aliæ forsan minus idoneæ, quia divites sunt, reciperentur: quod utique est irrationabile. Nec procedit tunc ratio (quæ sola forsan excusationi locum facere poterit) Dotes exigere, ut plures; ac etiam pauperes possint recipi, P. Friderich de Simon. c. 4. n. 134.

4. Possunt Regulares, tam viri, quam 198. faminae, quorumvis Monasteriorum, etiam divitum, cum parentibus pacisci, & exigere certam quantitatem pecuniæ, vel aliorum bono-

bonorum temporalium ea conditione, ut persona ad Religionem suscepta, eamque professsa, ea portione contenta, renuntiet Juri hæreditatis, vel alterius cujuscunq; justæ prætensionis. P. Reiffenstuel *bic n. 182.* Magnif. P. Schmier *c. 1. cit. n. 115.* Ratio est, quia in tali casu exigitur solum temporale pro temporali, nempe quantitas certa pecuniæ pro jure hæreditatis: & quidem justè; cum enim per Professionem susceptus in Religionem in hanc transferat omnia sua jura, & bona, de quibus ante Professionem non aliter disposuit, etiam transferet in illam jus hæreditatis, modò successione hæreditariæ capax illa sit. non tenetur autem Religio Jus istud remittere gratis, cum subinde valde sit æstimabile, igitur licitissimè pro hujusmodi remissione exigere aliquid temporale poterit.

199 *Neque obstat*, quòd Legitima liberis ante mortem parentum non debeatur, cum viventis non sit hæreditas *l. qui superstiti 5. ff. de acquir. vel omitt. hered.* debetur enim saltem iisdem Jus ad Legitimam suo tempore consequendam: & pro hujus juris remissione fit pactio. est autem licitum pacisci super remissione hujusmodi Juris, imò super ipsa Legitima, si non Jure Civili Romano, saltem Jure Canonico, quod hæderna consuetudo sequitur, *c. quavis 2. de Pact. in 6.*

200 *5. Juxta Sylv. V. Simonia q. 15. §. si autem Monasterium.* Arragon. *q. 100. art. 3. §. sed quid dicendum, Sot. l. 9. de Just. q. 6. art. 2.* etiam in Monasterijs opulentis, & sufficienter dotatis potest aliquid accipi, & exigi ab ingressuris, vel ingressis ex nudo sustentationis titulo: pro qua sua Sententia allegant consuetudinem, quã passim invaluit, præsertim in Monasterijs Monialium, ubi neminem videmus recipi, nisi sufficientem pecuniam ad sui sustentationem afferat, vel alia ratione Monasterio proficua sit; imò quæ suscipitur de novo, ultra summam illam, quæ Dotis nomen obtinuit, aliquid in usum præexistentium Monialium debet erogare: neque consuetudinem istam damnandam sustinent Suar. *de Censur. D. 22. sect. 5. n. 13. Less. l. 2. de Just. c. 35. n. 70. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. n. 39. Palao tr. 17. D. 3. p. 9. n. 4. Pirhing bic n. 59. §. tertia pars, Schambog. n. 69. §. 71. Wiestner n. 48.* modò pro sustentatione admittendi tantum, & non pro adimissione accipiat, vel exigatur. *Ratio est*, quia hoc casu non exigitur temporale pro spirituali tanquam pretium sed solum requiritur tanquam conditio, ut secum afferat necessaria pro sustentatione, ne Monasterium accessu novarum personarum gravetur, & ut plures, quæ alioquin non possent, valeant recipi. *Conf.* nam hoc modo certificatur magis sustentatio necessaria, quæ sæpe ob pericula, & varios casus, quibus fundationes Monasteriorum, & bona, quibus fundationes inhaerent, exposita sunt, & vitatur, ne personæ Religiosæ

ad conquirenda media, quæ domi deficiunt, extra septa Monasterij sui cogantur egredi, quod in Monialibus præsertim inconveniens est.

Sed verior videtur Sententia negativa, quàm cum S. Thom. *2. 2. q. 100. art. 3. ad 4. Rodrig. tom. 2. q. 49. art. 2. Marchant. tom. 3. tr. 10. tit. 6. q. 10. concl. 4. §. 5.* defendit P. Reiffenstuel *bic n. 169. §. seqq.* P. Friderich *tr. de Simon. c. 4. n. 133.* Magnif. P. Schmier *p. 2. de Delict. c. 4. n. 107.* & colligitur ex *c. quoniam 40. b. tit. ubi dum quævis exactio, quando fingitur necessitas, aut paupertas, inhibetur, satis, indicatur, illam quoque exactioem inhiberi, quando petitur aliquid pro sustentatione, cum tamen Monasterium ad hanc præbendam sufficientiam bona habeat; tunc enim potius fingitur, quàm revera datur titulus necessitatis sustentationis. Ratio est, quia redditus Monasterij sunt Ecclesiastici, ordinati ad sustentationem Religiosorum gratis faciendam. ergo hoc ipso, quòd quis ad Religionem suscipiatur, habet jus ad sustentationem ex redditibus Monasterij capiendam: *conf. sub titulo sustentationis temporale ab ingrediente non potest exigi. alius autem titulus adesse non potest, nisi pro ingressu, quo titulo siquid petatur, Simonia committitur. Conf. 1. Simoniaca est pactio, qua Beneficario datur possessio Beneficij, sub conditione, ut ex patrimonio suo sustentare se teneatur, ut fructus Beneficij alijs Clericis pauperibus applicari possint. ergo etiam Simoniaca erit pactio, facta cum Religioso, ut secum sustentationem afferat, ut sic redditus Monasterij alijs Religiosis, & operibus applicentur. Conf. 2. quia hoc modo facillè eludi poterit omnis Simonia, quæ ratione ingressus in Religionem contingit; nam Præpositi Monasteriorum etiam opulentissimorum possent dicere, se temporale non exigere pro ingressu, sed pro honesta sustentatione ingressi.**

Argumentum *n. 200.* allatum solummodo probat, quòd tali casu non committatur Simonia Juris naturalis, & Divini: interim tamen committetur Simonia Juris Ecclesiastici, quòd dum exactioem specialiter prohibet Monasterio diviti, seu valenti Candidatum alere, non prohibet tantum, ne quid exigatur ut pretium pro ingressu (nam hoc prohibitum est etiam Monasterio pauperi) sed etiam pro alimentis: vel saltem committeretur peccatum injustitiæ, ut quidam volunt cum Suar. *c. 17. cit. n. 9. §. 10.* quia indecens, & intentioni Fundatorum prorsus est dissonum, aliquid titulo sustentationis expetere, quando à pijs fidelibus pro honesta Religiosorum sustentatione abundantia media ministrata fuere. *Ad Conf.* cautela illa saltem signum est avaritiæ, cum pericula hujusmodi rara sint in Monasterijs opulentis.

Dub. 7. qualis committatur Simonia, quando pro collatione Beneficij Ecclesiastici da-

datur, accipitur vel exigitur aliquid temporale? ²⁰⁴ Interesse, an temporale illud accipiat, quia sponte oblatum est, an verò precedente pacto, vel exactione. *Siprimum*, committitur ad summum Simonia Juris Ecclesiastici, ob prohibitionem Ecclesiæ, quâ vetat occasione collationis Beneficij accipi, etiam si quid sponte offeratur, ut declaravit s. *Congr. Conc.* apud Fagn. in c. 1. h. tit. n. 31. Pirh. hic n. 19. v. illud.

²⁰⁴ Si secundum, committitur Simonia Juris naturalis, & Divini: Et hinc nulla confusio hoc casu dantem, & accipientem excusat. *Gloss.* in c. 36. V. consuetudinem h. tit. Pirhing n. 38. Ratio est, quia consuetudo Juri naturali, & Divino derogare non potest c. *fin. de consuet.* Estque hoc verum etsi longissimi temporis sit; quia pravæ consuetudines tempore non firmantur, *Novell. 134. c. 1. v. neque verò angarijs.*

²⁰⁵ Dub. 9. an Simoniam committat Episcopus, vel alius similis Prælati Ecclesiastici, quando accipit, vel exigit aliquid temporale pro actu Jurisdictionis, qui proximè versatur tantum circa materiam temporalem, & Politicam? ²⁰⁷ Et distinguendo; nam si actus tales procedunt ab Ecclesiastica, & spirituali potestate, ut cum Judex Ecclesiasticus cognoscit causas merè Civiles, & Sæculares inter Clericos de bonis temporalibus, & profanis, vel de criminibus, quæ communia sunt Clericis, & Laicis; & tunc ejusmodi actus Jurisdictionales, quatenus procedunt ab Ecclesiastica, & spirituali potestate, cadunt sub materiam Simonia Juris Divini, & naturalis. *Suar. l. 4. c. 20. n. 19. Zoel. hic n. 26. Pirhing n. 52. Schambog. n. 57. P. Friderich. tr. de Simon. c. 4. n. 141. post Gloss. Abb. Joan. Andr. & alios VV.* Ratio est, quia quocumque Episcopus, vel alius Prælati, Ecclesiasticam Jurisdictionem obtinens, aliquid facere debet ratione Officij sui spiritualis, si aliquid pro eo accipiat ex pacto, vel exigat, Simoniam committit, etiamsi materia proxima, circa quam versatur actus, sit politica, & temporalis; quia prout cadit sub spiritualem potestatem, ordinatur ad finem spiritualem, & aliquo modo ad illum conducit: conf. actus spiritualis efficitur, non solum ex parte principij, sed etiam ex parte finis. *Suar. l. cit. n. 20.*

²⁰⁶ Aliud est de ijs actibus, qui procedunt ex propria Jurisdictione temporali, qualem habet Pontifex in suo territorio temporali, & plerique Episcopi in Germania; nam pro his exigere, & accipere pretium, quamvis illicitum, & injustum aliquando fit, non tamen est Simonia. *Suar. l. cit. n. 17. cum cit.* Ratio est, quia licet exercentur à Prælati Ecclesiastici, non tamen procedunt à propria potestate Ecclesiastica; aut spirituali, sed potius temporali, & prout illi sunt Domini, & Principes Sæculares.

R. P. Schmalzgrueber L. V. T. I.

Dub. 9. an Simonia sit actuum spiritualium omisio, si illa fiat accepto pretio? ²⁰⁷ Et hoc pendere ex ipsorum actuum omisio- rum qualitate. Nam si illi actus Jurisdictionis sint, eorumque omisione homo moraliter ligetur, detineatur, repellatur &c. cujusmodi sunt absolutio à peccatis, vel Censuris, approbatio pro Ordinibus, aut Curâ animarum, administratio Justitiæ in foro Ecclesiastico contentioso &c. eorum omisione Simonia committi potest. *Gloss.* in c. nemo 14. V. celet h. tit. *Abb. ibid. n. 6. Ugolin. tab. 1. c. 40. §. 3. Suar. l. 4. c. 22. n. 9. Less. l. 2. de Just. c. 35. n. 64. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. n. 43. Palao tr. 17. D. 3. p. 12. n. 16. Zoel. hic n. 28. Pirhing n. 54. Schambog. n. 50. Wiestner n. 51. Magnif. P. Schmier p. 2. de Delict. c. 1. n. 80. & patet ex c. nemo cit. ubi Simonia declaratur largitio muneris, si ve illud detur pro penitentis reconciliatione, five pro talis reconciliationis negatione.*

Neque obest, quod omisio actus sit non ens; nam omisio rei debetæ æquiparatur commissioni, juxta *Regul. 121. ff.* ubi Paulus, *Qui non facit*, inquit, *quod facere debet*, videtur facere adversus ea que non facit: unde sicut actus hujusmodi, ita etiam omisio illorum sunt actus Jurisdictionis Ecclesiastica. Imò omisio talis non exercetur sine actu aliquo positivo; quia quidquid sit physicè, certè moraliter non datur pura omisio, præsertim in usu, seu exercitio Jurisdictionis: Actus autem iste in casu præfenti erit voluntas interna, quâ Judex Ecclesiasticus non vult absolvere e.g. à Censuris, declarata per actum positivum externum; & hæc ipsa declaratio est quidam usus, & exercitium Potestatis spiritualis, & Ecclesiasticæ, utpote quâ Judex condemnatoriam, ut absolutionem petens maneat inabsolutus.

Contrà est, si actus, qui omittuntur sint independentes à potestate Jurisdictionis spiritualis, ut sunt Oratio, celebratio Missæ, baptizatio infantis &c. nam horum omisio, etiam pretio pecuniario, & temporali impetrata, Simonia vitio caret, ut ex communi DD. notant *Suar. l. cit. n. 11. Less. n. 64. §. 65. Pirh. n. 56. Schambog. n. 58. §. 62. cum alijs supra.* Proceditque hoc, si ve hujusmodi actus exerceretur injustè, & sacrilegè, si ve justè, & ex debito; nam utroque casu omisio talis actus spirituale nil continet, sed est tantum usus naturalis libertatis: Imò si actus exerceretur sacrilegè, & injustè, ejus redemptio potius laudabilis est; conf. Simoniacum nihil continet, etiamsi pro eo omittendo detur pretium temporale. *Excipitur*, nisi fortè pro talis actus omisione oblatum pretium daretur; vel acciperetur in compensationem alicujus fructus, aut boni spiritualis aliàs percipiendi, prout addit *Laym. n. 43.*

Addit *Less. n. 65. cit.* etsi Simonia non sit hujusmodi contractus, quo aliquid datur,

L

tur,

tur, vel exigitur pro omissione alicujus spiritualis, si tamen sine justa causa fiat, eum contractum conjunctam habere quandam turpitudinem affinem Simonia. *Rationem* dat; quia dum exigitur, vel offertur pretium pro omissione actus spiritualis, tacite insinuat, actum illum esse vendibilem: si enim aestimabile pretio est ipsum non fieri, etiam aestimabile pretio videtur ipsum fieri; conf. per hujusmodi contractum irreverentia aliqua committeretur in rem Sacram. Et hinc, si accedat praeceptum Ecclesiae, quo vetatur acceptio, vel oblatio pecuniae pro hujusmodi omissionibus in reverentiam SS. functionum, facile committetur Simonia, non quidem Juris Divini, aut naturalis; quia contractus non fit de re Sacra: sed humani.

²¹¹ Dixi autem si fiat sine justa causa; quia in multis casibus licitum est dare aliquid Ministro Ecclesiae, ut aliquem actum spirituales omittat, quem male perageret, modò illa omisso non sit connexa usui spiritualis potestatis; possumus enim injurias DEI, oblati pecuniâ impedire. Idem dicendum de gravissimis injurijs proximi, quae aliter averti nequeunt, ut si Superior Ecclesiasticus aliquem vellet injustè excommunicare. His ergo casibus dabitur licite pecunia pro omissione hujusmodi actuum: is tamen, cui illa datur, licite illam non potest accipere, nisi fortè in casu pro damni, vel incommodi compensatione, quod omittendo subiturus esset. *Less. n. 65. cit.*

²¹² Queritur 4. quanam ex spiritualibus quarti generis, seu spirituali annexis materiâ, & objectum Simonia constituant? *re.* haec triplis generis sunt. 1. enim aliqua sunt spirituali annexa *antecedenter*, quòd ad spirituale praesupponantur, idque praecedant, ut sunt Tempora, Altaria, Calices, aliâque vasa, & vestes, resque Sacrae, aut benedicta, quae Sacrificium Missae, & quoad materiam ipsam suam Consecrationem, vel Benedictionem antecedunt: item jus Patronatus, quod praecedat Institutionem in Beneficio, vel Officio Ecclesiastico, & ad hanc ordinatur. 2. alia sunt spiritualia *concomitanter*, quòd ijs intrinsecè sint conjuncta, ut est labor corporis, qui ipsa Sacrificatione, aut alio ministerio, & functione spirituali subitur. 3. alia connexa sunt spirituali *consequenter*, quia spirituale tanquam causam supponunt, ut sunt Beneficia, & Pensiones Ecclesiasticae, Decimae, Primitiae, Oblationes, spectatae secundum jus illas percipiendi; oriuntur enim ex officio, & ministerio spirituali.

²¹³ Dub. 1. an vendi sine Simonia possit Jus Patronatus? *re.* negativè. Ita Lamberlin. l. 1. de Jur. Patron. p. 2. q. 1. art. 12. n. 17. Vivian. tr. simil. l. 4. c. 5. n. 5. Suar. l. 4. c. 28. n. 5. Lotter de re Benef. l. 2. q. 9. n. 60. & seqq. Palao tr. 17. D. 3. p. 14. n. 1. Matthaeucc. Offic. Eccl. c. 28. n. 47. Zoes. hic n. 20. Engl. n. 24. Wiestner n. 53. Magnif. P.

Schmier p. 2. de Delict. c. 1. n. 123. & patet ex c. de Jure 16. de Jur. Patron. c. praterea 9. de transact. & Trid. sess. 25. c. 9. de reform. ubi venditor hujus Juris, prater Excommunicationem, à Judice Ecclesiastico infligendam, ipso facto Jure Patronatus privatur. *Ratio est*, quia causam, & finem spirituales habet: causam quidem; quia à spirituali potestate, non minùs, ac ipsa Beneficia institutum est: finem autem; quia ordinatur ad institutionem Clerici in Beneficio Ecclesiastico.

Difficultas est, quo Jure Jus Patronatus sit invendibile? Jure Ecclesiastico solum invendibile esse, contendunt Sot. l. 9. de Jus. q. 7. art. 1. Sylv. V. Simonia q. 2. Navarr. Man. c. 23. n. 98. & 99. post Abb. Decium, & alios. *Rationem* dant 1. quia est Jus commune Laicis, qui non sunt capaces spiritualium. 2. quia transit non tantum ad haeredes sanguinis, sed etiam extraneos, v. g. ad emptorem Castri, cui annexum est Jus Patronatus. 3. ejus actus, nempe praesentatio ad Beneficium, non videtur spiritualis, cum ratione illius praesentatus nullum acquirat jus in Beneficium, quousque Praelatus illud conferat. 4. Jus istud inventum est Ecclesiae.

Sed dicendum, probabiliùs venditio-²¹⁵ nem Juris Patronatus esse Simoniam Juris naturalis, & Divini. Ita Gloss in can. pie mentis 16. q. 7. & in c. praterea cit. Suar. c. 28. cit. n. 7. Less. c. 35. n. 128. Palao p. 14. n. 3. P. Friderich de Simon. c. 4. n. 198. cum alijs. *Ratio est*; quia licet hoc Jus fortè non sit purè spirituale, est tamen spirituali annexum, conf. si vendatur, jam irreverentia, & injuria infertur rei Sacrae, in quo consistit malitia Simoniae, Jure naturali prohibita.

Neque obstant Argumenta opposita.²¹⁶ *Ad 1.* quòd Jus praesentandi, & Patronatus competat Laicis, provenit ex gratia, & favore Ecclesiae, quae iisdem etiam potuisset dare jus eligendi ad Beneficia, licet istud sit magis spirituale. *Ad 2.* similiter favor Ecclesiae est, quòd idem jus transeat non solum ad haeredes, sed etiam ad emptorem, si rei emptae jus illud annexum sit: quo tamen casu non transit jus istud vi emptionis (nam propterea majus pretium non potest exigi) sed per consequentiam, quòd accessorium castro sit, & accessorium sequi ad suum principale debeat. *Ad 3.* praesentatio dat praesentato jus ad Beneficium, non quidem proximum, sed remotum, quatenus ex vi praesentationis, si persona idonea sit, necessario debet institui. *Ad 4.* etiam prima Tonfura, Consecratio Calicis, aliâque hujusmodi instituta sunt ab Ecclesia, nec tamen absque Simonia Juris naturalis vendi possunt; quia supposita institutione, verè Sacra sunt, & spiritualia: dare autem spirituale, vel spirituali annexum pro pretio temporali est Simonia contra Jus naturale.

Dub.

¹¹⁹ Dub. 2. an, & quomodo vendi sine Simonia vitio possit Sepultura? v. hic distinguendum esse inter quinque diversos casus. Nam 1. ipsa terra, sive locus, ad sepulturam fidelium defunctorum deputandus, vendi absque Simonia potest. Ita S. Thom. 2. 2. q. 100. art. 4. ad 3. Gloss. in c. abolenda 3. V. Sepultura de Sepult. Abb. ibid. n. 4. Redoan. de Simon. p. 3. c. 16. à n. 14. Suar. l. 4. c. 14. n. 17. Azor. p. 3. l. 12. c. 17. q. 2. Laym. l. 4. tr. 10. c. 2. n. 36. concl. 7. not. 1. Wagnereck in c. 10. V. pro sepulturis not. 1. b. tit. Zoel. hic n. 32. Wiest. n. 38. & non obscure supponit S. Ambrosius relatus can. aurum 70. caus. 12. q. 2. Ratio clara est, quia terra est res mere materialis, & pretio aestimabilis. ergo sicut potest vendi aurum, vel argentum pro calice, ita etiam terra pro sepultura.

²¹⁸ 2. Eadem terra, & locus, postquam jam semel autoritate Ecclesiastica ad sepulturam fidelium est deputatus, & benedictus, prout tali benedictione affectus est, sine Simonia vendi non potest Suar. n. 18. Wagnereck not. 1. cit. Wiestner n. 38. Friderich n. 126. & sumitur ex can. quæsta est 12. & tribus seqq. caus. 13. q. 2. c. abolenda 13. de Sepult. c. cum in Ecclesia 9. & c. audivimus 41. b. tit. Ratio est iterum clara; quia illa benedictio est etiam constitutiva talis loci, considerati sub tali respectu, & ipse locus, vel terra, prout ejusmodi benedictione affecta est, pro re Sacra, & spirituali habetur, utpote cum autoritate Ecclesiastica ad finem supernaturalem proximè deputata sit.

²¹⁹ 3. Siquis habeat Sepulchrum proprium, suis, aut majorum suorum sumptibus pro se, vel suis extructum, non committitur Simonia, si vendatur alteri præcisè juxta valorem fundi, & expensarum in ejus constructione factarum. S. Thom. l. cit. Sylv. V. Sepultura q. 12. dist. 3. Suar. n. 18. Barbof. in c. abolenda cit. n. 7. P. Wiestner hic n. 59. P. Friderich n. 126. Magnif. P. Schmier p. 2. de Delict. c. 1. n. 129. Ratio est, quia ita vendi etiam calices, & terra potest, ubi fuit Ecclesia, saltem si necessitas urgeat; & tali casu non venditur benedictio, aut proprium jus Sepulturæ, sed materiale illud, ad quod consequitur Jus Sepulturæ.

²²⁰ 4. Quando locus aliquis Sacer communis est pro Sepulturis fidelium, vendi Sepultura in illo loco non potest sine Simonia, prout patet ex can. quæsta, c. audivimus, c. abolenda, & c. cum in Ecclesia cit. ubi tanquam corruptela reprobatur consuetudo aliquid pro ea exigendi: quod intelligendum, si exactio ista fiat, habito respectu ad Consecrationem talis loci, aut fructus spiritualis amplioris, ex precibus fidelium, aut vicinia alicujus Altaris consequendi: & multo magis, si exactio hæc fiat cum minis, fidelium cadavera; nisi certa pecunia numeretur, ex loco Sacro excludendi, inhumata relinquen-

R. P. Schmalzgrueber L. V. T. I.

di, aut jam tumulata exhumandi; hoc enim sordites, & avaritia esset intolerabilis, & à Christiana pietate, imò humanitate prorsus aliena. Suar. n. 19. Barbof. ad Trid. sess. 25. c. 13. de reform. n. 36. Laym. c. 8. cit. n. 36. concl. 7. not. 1. Engl. tit. de Sepultur. n. 16. Wiestner hic n. 60. Magnif. P. Schmier p. 2. c. 1. n. 128.

5. Potest occasione Sepulturæ aliquid²²¹ exigi pro conservatione fabricæ, vel cœmeterij, pro sustentatione Cantorum, & aliorum Sepulturæ ministrorum, pro obligatione ad eum locum non admittendi, nisi cadavera certæ familiæ, pro concessione loci honoratioris, & eminentioris, absque respectu tamen ad istius Sanctitatem, aut fructum spirituales; nam sicut consuetudo ex causis istis aliquid accipiendi, vel exigendi viget, illa non foret damnanda, Videantur Suar. c. 14. cit. n. 21. Barbof. de Offic. Paroch. c. 26. à n. 16. Frances de Eccl. Cathedr. c. 16. à n. 92. Laym. n. 36. cit. not. 3. Palao tr. 17. D. 3. p. 8. n. 4. Gonzal. in c. abolenda cit. n. 2. Wagnereck in c. 10. cit. not. 2. Engl. n. 16. Wiestner n. 61. Magnif. P. Schmier p. 2. de Delict. c. 1. n. 129.

Dub 3. an, & quo Jure materiam²²² Simonia constituant Beneficia Ecclesiastica? Certum est 1. committi Simoniam Juris Divini, si vendatur, vel ematur Beneficium, quatenus est jus administrandi spiritualia; quia hoc jus est aliquid in se sacrum, & spirituale, atque à Christo institutum Suar. l. 4. c. 24. n. 4. Palao tr. 17. D. 3. p. 13. n. 2. Certum est 2. absque Simonia distrahi posse à Beneficiario fructus ex Beneficio suo jam perceptos: imò etiam antequam percepti sint, eorum commoditas sine periculo Simonia potest ab eodem locari alteri per c. vestra 2. de Locat. & conduct. c. fin. ne Prelat. vic. suas Esc. Redoan. de Simon. p. 1. c. 29. n. 5. & seqq. Pirhing hic n. 6. & duob. seqq. Schambog. ibid. n. 5. & seqq. Magnif. P. Schmier p. 2. de Delict. c. 1. n. 86. Ratio est, quia nec fructus aliquid spirituale sunt, nec eorum commoditas: nec cum Jure spiritualis ministerij, postquam titulus Beneficij jam obtentus est, tantam habent connexionem, ut separari nequeant; alioquin si Beneficiarius illos distrahere non posset, per sepe Beneficium ipsi onerosum, & noxium foret. Certum est 3. absque Simonia vendi, aut emi non posse ipsum Beneficium, quatenus est Jus percipiendi fructus. Patet ex can. Presbyter 3. Esc. caus. 1. q. 1. can. siquis datur 2. Esc. caus. cit. q. 3. c. cum quidem 4. c. cum Clerici 6. & c. fin. de Pact. c. constitutus 4. & c. super eo 7. de Transact. c. un. ut Benef. Eccl. fin. dimin. c. querelam 15. c. tua nos 34. & alijs b. tit.

Controversa est, quo Jure sub ista con-²²³ sideratione evaserint materia Simonia? Gloss. in c. ex parte 12. V. dimittere de Offic. Deleg. Felin. ibid. n. 1. Decius n. 7. Navar. Man. L 2

c. 23. n. 108. Clar. V. Simonia n. 5. Garc. p. 1. de Benef. c. 2. n. 9. Less. l. 2. de Just. c. 35. n. 26. Zocel. hic n. 42. putant id constitutum fuisse Jure solum Ecclesiastico. 1. quia in S. Scriptura, tanquam Simoniacum, nihil damnatur præter venditionem prædicationis Evangelij, Sacramentorum, & gratiæ Miraculorum *Matth. 10. v. 8. & Act. 8. v. 19.* 2. Ecclesiasticorum Beneficiorum institutio facta est ab Ecclesia, uti & titulorum divisio. igitur eorum venditio tantum erit contra prohibitionem Ecclesiæ. 3. in Beneficijs temporale est separabile à spirituali; potest enim Pontifex jus spirituale conferre uni, alteri autem, vel sibi applicare jus percipiendi fructus illius tituli. 4. in Beneficijs spirituale annexum est temporali, quando autem spirituale annexum est temporali, transferri per venditionem potest saltem temporale, ut patet in vasis sacris, & Jure Patronatus, quod castro, aut villæ annexum est. ergo &c.

224 Sed dicendum, venditione Beneficij, etiam ut est jus percipiendi redditus temporales, committi Simoniam, Jure naturali prohibitam, Ita Abb. in c. 1. h. tit. n. 6. Sylv. V. Simonia q. 12. dict. 6. § 7. Covar. leg. peccatum p. 2. S. 8. fin. Victoria Relect. de Simon. p. 1. n. 44. Suar. l. 4. c. 24. a. n. 7. Azor. p. 3. l. 12. c. 11. q. 3. V. tertia sententia. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. n. 44. Vivian. in c. 2. h. tit. pr. Fagn. in c. ex diligenti 17. eod. n. 3. Gonzal. in c. 8. n. 5. Englbic n. 26. Pirhug n. 75. Schambog n. 77. Wiefinc n. 66. Maguit. P. Schmier p. 2. de Delict. c. 1. n. 83. Sumitur 1. ex can. Salvator 8. §. igitur caus. 1. q. 3. ubi Urbanus II. venditionem rei Ecclesiasticæ, vel ut Gloss. V. Ecclesiasticam notat Beneficij Simoniacam esse colligit ex verbis, *pecunia tua tecum sit in perditionem Act. 8. v. 19.* quibus verbis damnatur Simonia vetra Jure naturali, & Divino. 2. ex can. ex multis 9. §. Chalcedonense q. cit. ubi Alexander II. testatur, à Concilio Chalcedonensi pari poena plecti eum, qui Beneficium vendit, & eum, qui vendit Sacramentum impositionem, sive Spiritum S. non autem alia ex causa, quam quod pars delicti uterque sit reus. 3. Ex ratione; quia Beneficium, seu jus percipiendi redditus temporales annexum est officio spirituali. igitur donec separetur auctoritate Apostolica, quâ solâ potest, ut Officium, ita & Beneficium in vendibile erit, eò quod ob connexionem naturam rei spiritualis induat.

225 Neque obstant Argumenta opposita? Ad 1. imprimis Christus Dominus verbis, *Gratis accepistis, gratis date* prohibet venditiones omnium actuum spiritualium; deinde vendito Jure percipiendi redditus, nisi illud Pontifex separaverit, etiam venditum censetur ipsum Officium spirituale juxta can. *si quis objecerit 7. caus. 1. q. 3.* atqui si ipsum Officium spirituale vendatur, committitur non tantum Simonia Juris positivi Ecclesiastici,

sed etiam Divini, & naturalis, ergo &c. Ad 2. Neg. Conf. nam postquam talia inducta sunt ex institutione Ecclesiæ, facta sunt spiritualia, adeoque Jure Divino prohibita vendi. Ad 3. licet Officium spirituale separabile sit absolute per Pontificem à Jure percipiendi redditus temporales, antequam tamen separetur, per connexionem jus illud posterius spirituale efficitur. Ad 4. negatur paritas inter Beneficium, & Jus Patronatus, aut materiam Calicis; nam in Beneficio temporale est accessorium, principale verò est spiritualis potestas, aut Jus: contra in Calice, & Castro, habente Jus Patronatus annexum, temporale est principale, accessorium autem spirituale, non est autem mirum, quod accessorium sequatur post principale; valde autem mirum esset, si principale sequeretur ad accessorium, ergo &c.

Dub. 4. quid dicendum de Capella 226 nijs, Commendis, Coadjutorijs, Prælimonijs, & Hospitalibus &c. ad 1. interesse, an talis Capellania sit erecta auctoritate Episcopi, an verò non; nam priores Beneficij accensentur, adeoque pretio temporali vendi nequeunt: posteriores nihil vetat pecuniâ obtineri, cum nullo modo rationem Beneficij habeant, Palao tr. 17. D. 3. p. 13. n. 14. & apud hunc Gonzal. Reg. 8. Cancell. Gloss. 5. pr. n. 23. & hoc teste lapsius declaratum à Rotâ.

Ad 2. conveniunt DD. non posse sine 227 Simonia vendi Commendas Spirituales, per quas alicui commendatur Ecclesia, ut in ea Sacramenta administret, tamen temporariae duntaxat sint. Patet ex c. non satis 8. & c. ad nostram 21. h. tit. & ratio est, quia per illam committitur Jurisdictio spiritualis. Contra Commendas militares sine Simonia vendi, & obtineri pecuniâ posse, cum Aragon. Vidor. & aliorum communi existimat Suar. l. 4. c. 27. n. 6. & Palao p. 13. cit. n. 13. Ego cum P. Friderich tr. de Simon. c. 4. n. 153. id concedo de Commendis Ordinum Militarium Calatravæ, Alcantaræ, & aliorum, qui sunt in Hispania, Lusitania, Gallia &c. nego de Commendis, & Præceptorij Ordinum Militarium S. Joannis Jerosolymitani, & S. Mariæ Teutonicorum; nam ista Beneficij, solum Manualibus accensentur, ut dictum est *Libr. 3. Tit. 5. n. 12.* non verò illa, utpote cum non ob finem spirituales, sed in præmium duntaxat, aut stipendium militiæ conferantur, earumque administrationem superam Laici Principes habeant.

Ad 3. existimat quidem Palao p. 13. 228 cit. n. 14. ejusmodi Coadjutorias, tamen cum futura successione conferantur, pecuniâ obtineri posse, & si ita obtineantur, non committi Simoniam Jure Ecclesiastico punibilem; imò nec ullam Simoniam, si pecunia non ut pretium facultatis, sed in sustentationem concedentis Coadjutoriam detur. Sed melius cum Suar. c. 27. cit. n. 5. respondet P. Friderich

derich de Simon. c. 4. num. 154. eas sine dubio materiam Simoniae constitutere: idque verum est, etiam si talis Coadjutor non detur cum jure succedendi; quia est quasi Vicarius Coadjuti, & sic de eo procedit, quod n. præc. dictum est de Commendis Spiritualibus temporaneis. Et multo magis hoc verum est de Coadjutore dato cum jure succedendi; quia jus istud directè spirituale est.

229 Ad 4. inter *Præsimonia* distinguendum est; nam si talia sint, ut Laicis æque, ac Clericis, & his sine spiritualis obsequij obligatione concedi possint, non sunt materia Simoniae; quia tunc alimentorum solummodo rationem obtinent e. g. pro faciliori studiorum prosecutione. At si spirituale obsequium annexum habeant, prout habent ex *Motu proprio S. Pij V.* incipit *Ex proximo* ad recitandas Horas Canonicas, vel Officium B. V. Simonia committitur, quando pecuniâ obtinentur; quia Beneficij rationem habent, licet simplicissimi. Accedit, quia conferuntur solum à Prælati Ecclesiasticis, & cum solemnitate, quâ cætera Beneficia; quod signum est reputari spiritualia, ac propterea earum fructus esse spirituali annexos.

230 Ad 5. interest, an *Hospitalia* ejusmodi erecta sint autoritate Episcopi, an sine hac, si hoc secundum. eorum regimen merè temporale est, & per consequens pretio æstimabile, & vendibile. Suar. c. 27. cit. n. 11. Gonzal. Reg. 8. *Cancell. Gloss. 5. S. 4. n. 22.* Palao p. 13. cit. n. 15. Si primum, iterum distinguendum est; nam si regimen hujusmodi Hospitalis habet conjunctam administrationem spiritualement, nemini dubium est committi Simoniam, si pecuniâ obtineatur. Selva de Benef. p. 1. q. 3. n. 3. 4. § 28. & p. 2. q. 11. n. 14. Hoyed. de Benef. in comm. in præfat. n. 4. Rebuff. in præc. tit. de Devolut. n. 73. Suar. c. 27. cit. n. 11. Palao n. 15. Idque verum est, etsi administratio hujusmodi spiritualis solum sit temporanea; quia licet tunc propriè dictum Beneficium non sit, ob officium tamen spirituale hujusmodi regimen invendibile redditur. P. Friderich n. 156. Aliud est, si officium gubernandi Hospitalis non habet functionem aliquam spiritualement, sed tantum temporale regimen, consistens in cura infirmorum, gubernatione familiæ Laicæ, & administratione reddituum profanorum; tunc enim, cum ejusmodi Officium temporale duntaxat sit, si pecuniâ vendatur, vel obtineatur, Simonia non committitur, saltem Juris Divini, & naturalis, quamvis committatur Simonia Juris Ecclesiastici, ut notant Suar. n. 13. Palao n. 15. & teste P. Friderich l. cit. docent DD. nemine refragante.

231 Dub. 5. utrum materiam Simoniae etiam constituent *Pensiones Ecclesiasticæ*? R. 1. *Pensiones merè temporales*, quæ etiam Laicis pro ministerio merè temporali, vel ob aliam justam causam assignari, & competere

possunt ex rebus Ecclesiasticis citra Titulum spiritualement, absque Simonia vendi, & obtineri possunt. Sot. l. 9. de Just. q. 7. art. 2. Victoria relect. 1. de Simon. num. 54. Suar. l. 4. c. 26. n. 5. Less. l. 2. de Just. c. 55. n. 123. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. n. 46. q. 3. Palao tr. 17. D. 3. p. 13. n. 7. Zoel. hic n. 47. Pirhing *ibid.* n. 116. contra Rebuff. de pacif. possess. num. 34. Ratio est, quia talis Pensio non fundatur in spirituali titulo, nec ei est annexa, sed legitima autoritate à spirituali titulo separata, nec ordinatur ad functionem spiritualement, adeoque est quid merè temporale.

2. *Pensiones propriè spirituales*, quæ scilicet dantur in titulum Beneficij, sive ad serviendum, & juvandum Parochum in Officio suo, quæ solet *Capellania* vocari, sive ad serviendum tantum in Choro, & Officij Divinis, uti sunt Chori Vicarij, sunt propria materia Simoniae; quia sunt propriè dicta Beneficia, fundata in titulo spirituali, eoque perpetuo, simulque canonicè erecta, & instituta: cons. licet Pensiones hujusmodi obtinens ipsas Pensiones, seu fructus vendere, & commoditatem illorum locare alijs sine Simonia possit, non tamen potest easdem vendere sine Simonia. Suar. c. 26. n. 23. Less. n. 122. Laym. n. 47. Pirhing. n. 117. Magnif. P. Schmier p. 2. de Delict. c. 1. n. 89. Idem dicendum de alijs Pensionibus spiritualibus, quæ pro Beneficio, sive loco Beneficij ad spirituale ministerium exercendum dantur v. g. Coadjutori, vel Vicario Episcopi, aut Concionatori: imò extendendum hoc etiam videtur teste P. Friderich de Simon. c. 4. num. 159. *fin.* etiam ad stipendia, quæ Sacerdotibus, dum in studijs versantur, dari solent cum obligatione legendi Sacra certo numero, & in Parochijs assistendi Choro certis temporibus, aliæque Divina Officia obeundi; nam etiam istæ pensiones fundantur in spirituali Officio, nihilque eis deest ad rationem Beneficij strictè dicti, nisi quod non conferantur in titulum perpetuum.

3. *Pensiones mixtæ*, quæ scilicet dantur Clericis, ut Clerici sunt, non tamen ob ministerium spirituale, sed ob aliam causam e. g. pro sustentatione Parochi senis, qui renuntiavit Parochiæ, spectatâ quidem naturâ rei, & Jure communi antiquo, licitè, & absque Simonia vendi possunt, & emi, non tamen secundum stylum Curie Romanæ, quæ hujusmodi venditiones tanquam Simoniacas damnat post Decretum S. Pij V. de Pensionibus. Suar. n. 7. § 8. Less. n. 125. § 129. Laym. n. 48. Zoel. n. 47. Pirh. n. 118. Friderich n. 161. § 162. Pars 1. patet ex eo, quia talis Pensio non datur propter spiritualement titulum, seu Officium obeundum, sed præcisè in sustentationem, vel ob aliam causam merè temporalem. Neque obest, quod detur intuitu prioris Officij; nam hoc tantum est motivum, & conditio, sine qua

non ei daretur: unde ex hoc nullam participat spiritualitatem. Pars 2. patet ex Bulla S. Pij V. cit. ubi Pontifex habentibus Pensiones ejusmodi imposuit obligationem recitandi Officium B. V. conf. habent spirituale onus annexum: ex quo sequitur, si nunc talis Pensio venderetur, commissum iri Simoniam Juris non tantum Ecclesiastici, sed etiam Divini, & naturalis; quia vendens illam conseretur vendere ipsum Officium spirituale, quod ipsi annexum est.

234 Dub. 6. an Pensio pecuniâ redimi absque Simonia possit, seu an Beneficiarius, qui hujusmodi Pensionem solvere ex Beneficio suo alteri debet, possit se liberare hoc onere, Pensionario consentienti dando unam summam integram v. g. 1000. fl. & sic extinguere obligationem quidquam solvendi imposterum? Negant Fiamin. l. 6. de Resign. q. 2. num. 128. Navar. Comment. 52. § 53. de præbend. Sor. l. 9. de Just. q. 7. art. 2. Victoria relect. de Simon. n. 52. § 53. Azor p. 2. l. 3. c. 10. q. 10. apud Palao tr. 17. D. 3. p. 13. n. 9.

235 Sed distinguendum iterum inter Pensiones est. Nam 1. certum est, redimi posse Pensiones merè temporales, nullam habentes annexam obligationem spirituales. Patet ex ratione allata 231.

2. Certum est, posse præsentem pecuniâ redimi Pensiones mixtas, ut praxis recepta confirmat; quia tunc non emittitur, vel commutatur jus spirituale pro temporali, sed extinguitur onus, seu obligatio temporalis solvendi quot annis certam summam pecuniâ, vel fructuum. Suar. l. 4. c. 26. n. 10. Less. l. 2. c. 35. n. 124. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. n. 48. Puring hic n. 118. v. posterior pars. Quod procedere videtur non tantum de Jure antiquo (nam illo Jure etiam vendi hujusmodi Pensiones poterant, ut dictum est n. 233.) sed etiam de Jure novo post Bullam S. Pij V. cit. modò obligatio recitandi Officium B. V. quæ per Bullam cit. hujusmodi pensionibus annexa est, non dimitatur; nam

236 3. Certum est, non posse hujusmodi Pensiones mixtas, quæ habent annexam obligationem Officij B. V. & quascunque alias spirituales sine Simonia pecuniâ redimi, si Pensionarius hujusmodi redemptione velit se liberare ab obligatione spirituali, vel illam in ipsum Beneficiarium, aut tertium quendam transferre; quia hac ratione accipit temporale pro spirituali. P. Friderich de Simon. c. 4. n. 163.

237 Difficultas est, quando Pensioni solvendæ adstrictus præsentem pecuniâ Pensionem ita redimit, ut ipse quidem ab ea annuatim præstanda deinceps solvatur, Pensionarius tamen perseveret obligatus esse ad minus spirituale, ut prius, & ante pecuniâ acceptam obligabatur? Ratio dubitandi est, quia Beneficiarius redimens Pensionem reddit Bene-

ficiam sibi magis utile; quia potest colligere illam partem fructuum, quam aliàs teneretur solvere singulis annis. potestas autem hæc colligendi fructus est annexa titulo spirituali, cum detur propter officium spirituale, igitur pretio comparari absque Simonia non potest.

Sed dicendum, hoc modo posse redimi Pensiones etiam spirituales, ut cum Cajetano docent Valent. D. 6. q. 16. p. 3. §. validius in fin. Suar. c. 26. cit. n. 10. 17. § 20. Less. c. 35. n. 124. § 129. Tolet. in Summ. l. 5. c. 92. n. 1. Palao p. 13. n. 10. Ratio est, quia hac ratione non datur spirituale pro temporali, sed solum temporale pro temporali, cum illa libertas, & immunitas à solvendis annuis Pensionibus, quam comparat Beneficiarius datâ unâ integrâ summâ, spiritualis non est. Conf. quia redemptio Pensionis hoc casu nihil aliud est, quam locatio, aut venditio, & anticipata solutio fructuum, qui aliàs singulis annis pendendi forent, atqui fructus vendi, redimi, & locari possunt, ut dictum est n. 222. ergo &c.

An verò hujusmodi redemptio egeat licentiâ Summi Pontificis, non conveniunt DD. Et quidem de Sylo Curia etiam licentiam requiri, volunt Garc. p. 1. de Benef. c. 5. à n. 23. & Gibalin. l. 9. de Scient. Canon. c. 4. q. 4. n. 5. & alij, quos allegavi Libr. 3. Tit. 12. n. 36. At Card. Toletus, Styli Curia & ipse expertissimus l. 5. Summ. c. 29. n. 1. asserit posse hujusmodi redemptionem fieri absque alia facultate; addit tamen, pro majore securitate fore, si cum facultate fiat redemptio, ne alter negare possit redemptionem. Qui hanc secundam sententiam vult defendere.

Ad Rationem dubitandi in contrarium, allatam imprimis respondere potest, eo Argumento probari nimium; sequeretur enim, etiam pensionem temporalem, quam ob Officium merè temporale Beneficiarius ex relictibus Beneficij sui debet solvere alteri, non posse pecuniâ redimi, cum hujusmodi redemptione Beneficium fiat magis utile, & id, quòd vi redemptionis remanet Beneficiario, ab hoc percipiatur titulo spirituali. Deinde jus illud spirituale, vi cujus Beneficiarius colligit fructus, non primum comparatur per redemptionem, sed prius jam existeret; sed comparatur solum per illam libertas à pensionibus deinceps solvendis, quod est aliquid merè temporale. Plura de redemptione Pensionum videri possunt Tit. cit. à n. 34.

Dub. 7. an valeat Pactum, quod init Vicarius perpetuus cum Monasterio, cui Parochia ipsius est incorporata, ut pensionem annuam 100. fl. quam ex proventibus Parochia debet solvere, statim ab initio redimat 500. fl. si Vicarius liberè, ac sponte citra ullam obligationem redimat Pensionem, ita, ut vi pacti oprio ipsi detur Pensionem ipsam vel quotannis præstandi, vel sta-

statim redimendi, tunc nulla Simonia intervenit; quia nullum onus pretio æstimabile ipsi imponitur, sed potius ei fit gratia, ut una solutione liberare se possit ab obligatione solvendi Pensiones annuas, quæ liberatio est aliquid merè temporale. Suar. l. 4. c. 26. n. 20. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. n. 49. Less. l. 2. de Just. c. 35. n. 124. Zoel. hic n. 47. Pithing ibid. num. 119. Magnif. P. Schmier p. 2. de Delict. c. 1. n. 90. & 91.

Aliud est, si vi pacti Vicario determinatè imponeretur obligatio, Pensionem illam annuam pecuniâ redimendi; nam tale pactum invalidum foret, & committeretur in eo Simonia saltem Juris Ecclesiastici, vi cuius hujusmodi Vicariæ perpetuæ, sicut alia Beneficia debent conferri purè, & simpliciter sine omni pacto, & obligatione.

S. V.

De Pœnis Simoniacorum, & Obligatione restituendi per Simoniam obtenta.

S U M M A R I U M.

- 243. Quales pœna in Simoniacos sint constituta?
- 244. An ee incurrantur per Simoniam merè internam, aut mentalem?
- 245. Conventionalem?
- 246. Sc. Aut Mixtam?
- 251. Sc. Que pœna Juris incurrantur per Simoniam commissam circa ingressum in Religionem?
- 257. Sc. Per Ordines Simoniacè susceptos, vel collatos?
- 265. Sc. Aut in collatione, vel obtentione Beneficij Ecclesiastici?
- 270. Sc. Que pœne incurrantur per Simoniam Confidentialem?
- 274. Sc. An pœna in Simoniacos late incur-

- rantur etiam ab illis, qui committunt Simoniam contra Jus naturale?
- 277. Sc. An pœna aliqua ipso facto incurrantur per Simoniam, commissam in alijs materijs extra Beneficia, Ordines Ecclesiasticos, & ingressum Religionis?
- 282. Sc. Quomodo restituenda sint illa, que accepta sunt Simoniacè?
- 297. Sc. Cui facienda sit restitutio pretij Simoniaci?
- 305. Sc. An simonia mentalis obliget ad restitutionem?
- 309. Sc. Quid possit Dispensatio, vel consuetudo in materia Simoniacè?
- 319. Sc. Quis accusator, testis, & Judex esse in crimine Simoniacè possit?

243. **Q**uaritur 1. quales Pœnæ in Simoniacos sint constituta? Non hic agitur de Pœnis constitutis in Tribunali æterni Judicis; nam in hoc certum est, per quamlibet Simoniam, etiam mentalem, & merè internam, cum Sacilegij species, ut n. 12. supra dictum est, sit, incurri reatum pœnæ æternæ. Deinde etiam sermo non est de pœnitentia injungenda in foro arcano conscientie; cum enim gravissimum crimen sit Simonia, ejus gravitati Confessarius commensurare Pœnitentiam debet. Solam igitur hic agitur de Pœnis, quæ propter hoc crimen vi SS. Canonum, aut ipso Jure, & facto incurrantur, aut per sententiam Judicis Ecclesiastici infligi debent, vel possunt. Plura circa has solvenda sunt dubia.

244. **Dub. 1.** de quanam Simonia intelligendæ sint pœnæ, quæ de Jure Canonico in Simoniacos sunt constituta? **1.** Pœnæ istæ non tangunt reos Simoniacè merè internæ, aut etiam mentalis. Ita S. Thom. 2. 2. q. 100. art. 6. Navar. Man. c. 23. n. 102. Garc. p. 8. de Benef. c. 1. n. 45. Suar. tom. 1. de Relig. l. 4. c. 55. Gutier. l. 2. qq. Canon. c. 23. à n. 31. Less. l. 2. de Just. c. 30. not. 2. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. n. 68. Palao tr. 17. D. 3. p. 22. n. 1. Canil. summ. l.

3. tit. 14. §. 6. Vivian. in c. fin. in fin. b. tit. Wagnereck in Extrav. 2. eod. n. 6. Monacell. p. 3. tit. 1. form. 22. n. 12. Matthæucc. Offic. Eccl. c. 49. n. 38. Vallens. hic §. 4. n. 1. Zoel. n. 90. Engl. n. 33. Pithing. n. 152. Schambog. n. 114. König n. 21. Wiestner n. 80. Reiffenstuel. n. 234. Magnif. P. Schmier p. 2. de Delict. c. 1. n. 246. & colligitur ex c. fin. b. tit. ubi Gregorius IX. dicit eo casu sufficere, si ita delinquentes per solam pœnitentiam suo satisfaciant Creatori. Ratio est, quia non constat huic Simoniacè constitutam aliquam in Jure pœnam esse: imò nec constitui expediebat; quia cum Simonia interna consistat in solo actu interno, mentalis autem prodeat quidem in actum externum, scilicet ipsam dationem, vel receptionem rei temporalis pro spirituali, sine pacto tamen fiat, & intentio, per quam delinquit dans, vel accipiens, sit occulta, cognoscere de ea potestas Ecclesiæ externa nequit, & propterea frustra ei infligeretur pœna.

2. Nulla Juris, & facti pœna incurritur per Simoniam merè Conventionalem (si Confidentialem excipias) seu talem quæ nec pretij, nec mercis traditione perfecta est, quamvis arbitrio Judicis sic delinquentes coerceri debeant, Ita Navar. Man.